ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΥΣ... ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἀφοῦ φώναξε καὶ ξελαρυγγίστηκε ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Καλλιστείων κι' ἀφοῦ ζήτησε καθ' ἕνας νὰ βγάλη τὴ δική του «Μίς», ἔπειτα ἄρχισαν νὰ βρίζουν ὁ ἕνας τὴν μὶς τοῦ ἄλλου:

—Δὲν εἶνε γάμπα ἐκείνη τῆς Λεγκούδας, εἶνε κότανος ποὺ κοτανοῦν τὰ ροῦχα !...

—Στῆθος εἶνε αὐτὸ τῆς Ἀρναούτογλου ἢ πλαστῆρι !...

—Κι' αὐτὴ τῆς Συμαρτζούδας μύτη εἶνε ἢ χεροῦλι τσουκαλιοῦ ;...

Κ' ἐξεθείαζε πάλιν κατόπιν ὁ καθένας τὸ ἰνδαλμά του καὶ δὲν εὕρισκε λέξεις νὰ παραστήση τὶς ὡμορφιές του:

—Νὰ ἰδῆτε, βρὲ χωριάτες ἀκαλαίσθητοι, ἡ Νίτσα ἡ Πιπερούδα τὶ ὤμους χυτοὺς καὶ μαρμαρένιους ἔχει !...

—Πᾶψε, βρέ, ποὺ μιλᾶς καὶ σὺ γι' αὐτὸν τὸν ἀλευρωμένο τὸ μπακαλλιάρο ! τοῦ ἀπαντοῦσαν οἱ ἀντίθετοι.

Ὁ γυιὸς τοῦ κὺρ-Ἀντρέα

—Ἔχει δίκηο, ἴσως, σ' αὐτὰ ποὺ λέει, πεταγόταν ἕνα τρίτο μέλος, ἀλλὰ ποιὸς εἶδε γυιανὴ καὶ δὲν ἐθαύμασε τὴ μέση τῆς δεσποινίδος Κανναβάτσογλου; Μέση χιτή, μέση δαχτυλίδι, μέση φεῖδι, μέση ποὺ τὴν βλέπεις καὶ σοῦ ἔρχεται νὰ τραγουδήσης τό :

Ὦ λυγερὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου,
ἐσεῖς τὸν κόσμο σφάξατε,
ἐσεῖς κι' ἐμὲ σπαράξατε...

—Κ' οἱ γοφοὶ τῆς Νίνας Τσοκαρίδου, τί σοῦ λένε; Νομίζει κανεὶς ὅτι ἐκεῖ ἐθεμελιώθηκε ὁ ἔκπαγλος τοῦ κορμιοῦ της Παρθενών !

—Χμ... Ὡραία κι' αὐτή, μὰ τὴν ἀλήθεια !... Νομίζει κανείς, ἅμα τὴν βλέπει, ὅτι ἔχει ἀπάνω της ἕνα μουλαρίσιο φόρτωμα !...

—Καὶ ποῦ τὴν εἶδες ἐσύ, οὐτιδανέ, γυμνὴν διὰ νὰ τὴν κρίνης ;

—Ἐγὼ δὲν τὴν εἶδα ἢ ἐσύ ;

—Εἶνε ὄνειρο !

—Εἶνε ζωμαρόπηγκα! Εἶνε φρίκη! Τὴ βλέπεις καὶ σοῦρχεται ἀναγούλα!

—Εἶσαι ἀνάξιος νὰ κρίνης! Εἶσαι ἀκαλαίσθητος! Βουβάσου λοιπόν!

—Ἐσὺ εἶσαι χοντράνθρωπος καὶ μὲ γοῦστα καρροτσέρη! Σκάτε!...

—Εἶσαι παλιάνθρωπος καὶ αἶσχος τῆς ἐπιτροπῆς.

—Εἶσαι ἡ κηλὶς τῶν Καλλιστείων !

Ἔτσι ἤρθανε στὰ χέρια ὅλοι, μέσα στὴν ἐπιτροπή. Ἔσπασαν καρέκλες, τζάμια, κατρέφτες, κεφάλια ! Δὲν ἔμεινε γυαλὶ ἄσπαστο στὸ Δημαρχεῖο, ὅς ποὺ ὁ ἑνωμοτάρχης Κοκαρόπουλος, θυμωμένος γιατὶ δὲν συμπεριελήφθη στὴν ἐπιτροπή, μᾶς συνέλαβε ὅλους καὶ μᾶς ὡδήγησε ἀμέσως στὸ τιμῆμα... Παραμονή, κύριοι, ἀτοκρηᾶς καὶ νὰ διανυκτερεύσουμε στὸ κρατητήριο ! Καὶ ποιοί ; Ὁ Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρχαὶ τοῦ Κράτους ! Οἱ πρόκριτοι τῆς πόλεως καὶ οἱ διανοούμενοι τῆς περιφερείας, μεταξὺ ποντικῶν, λοπόδυτῶν, κακοποιῶν τε καὶ χωροφυλάκων ! Φρίκη !

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔλεγε, μόνος του σὰν νὰ μονολογοῦσε ὁ κ. Πολυσπυρόπουλος, ὅς ποὺ σκεπάστηκαν καὶ διορθώθηκαν τὰ πράγματα. Γιατὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Χωροφυλακῆς κ. Τουλουμοτύρης ἀνὴρ ἐπιβολῆς καὶ δράσεως, μόλις ἐπληροφορήθη τὰ συμβάντα, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ τιμῆμα καὶ ἐξέφρασε τὴ βαθειὰ λύπη του πρὸς ὅλους τοὺς συλληφθέντας, γιὰ τὴν, ἐκ τῆς μὴ προσλήψεως στὴν ἐπιτροπή, ὑπέρβασι τοῦ ἑνωμοτάρχη. Διέδωσε δὲ στὸ λαό, ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ δὲν συνελήφθη, ἀλλὰ... «ἵνα δυνηθῇ νὰ ἐργασθῇ μετὰ μεγαλειότερας μυστικότητος, καὶ ἐκτὸς πάσης παρεξηγήσεως, προτίμησε, ἀντὶ τοῦ Δημαρχείου, τὸ Ἀστυνομικὸ Γραφεῖο» κτ.λ. κ.τ.λ.

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἐπὶ τάπου εὑρισκόμενος ἀνταποκριτὴς τῆς «Ἐθνικῆς Ἀπεντταρίας», ὀργάνου σοβαροῦ, ἔσπευσε ἀμέσως νὰ ἐξάρη τὸ ἔργο καὶ τὰ μέτρα τῆς ἐπιτροπῆς, πεζῶς καὶ ἐμμέτρως, στὴν ἐφημερίδα του, τηλεγραφήσας ὅτι :

«*Ἀξίζει πάσης ἐκτιμήσεως καὶ ὑποδεικνύεται ὡς γενικὸν παράδειγμα ἡ ἀμεροληψία τῆς Ἐπιτροπῆς, κατελθούσης μέχρι τῶν μυχιαιτάτων τῶν ἀστυνομικῶν κρατητηρίων, ἵνα ἐργασθῇ μετὰ πάσης μυστικότητος καὶ μὴ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ κοινωνικὰς προτιμήσεις ἢ πολιτικὰς ἐπεμβάσεις ἢ καὶ σκανδαλώδεις Κυβερνητικοὺς ἐκβιασμούς, ἵνα ἐξεύρῃ τὴν τελειοτέραν καὶ ἀρτιωτέραν «Μίς», ἡ ὁποία θὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸν κόσμον ὅτι τὸ ἀρχαῖον κάλλος δὲν ἀπέθανεν καὶ ὅτι ἡ γῆ αὐτὴ ἡ γεννήσασα ἥρωας καὶ θεοὺς τῆς καλλονῆς, δὲν ἐστέρευσεν, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ ὡς ἀείκρουνος πηγὴ παρέχουσα εἰς τὴν ὑφήλιον τὰ ἔκπαγλα ἔργα της καὶ θαύματά της, κ.τ.λ., κ.τ.λ....*»

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς «Λαϊκῆς Κραυγῆς», ὅστις εὑρίσκετο ἐπίσης στὴν πόλι μας, ἔσπευσε ν' ἀποθανατίση μὲ στίχους τὸ μέγα γεγονὸς τῆς σισκέψεως τῶν Καλλιστείων :

Στὸ τμῆμα τ' Ἀστυνομικό,
τί μυρωδιὰ καὶ τί κακό,
ὁ θάλαμος ἐγέμισε
λογῆς-λογῆς κυρίες,
μὲ τὸ ἀμάξι ἡ Κική,
ἤρθε μαζὺ μὲ τὴν Κοκό,
κι' ὁ 'νωματάρχης τάχασε,
ἀπο τὶς φασαρίες.

Κι' ὁ ἀστυνόμος ἔδωσε,
στοὺς καλεσμένους τσαΐ,
καὶ τραντάχτὸ ἀπρὲ-μιντί,
ὡς τ' ἄλλο μεσημέρι,
καὶ ὁ καθεὶς, ὡς εὐγενής,
τὸ τσαΐ του ρουφάει,
καὶ ξύνει καὶ τὴ μύτη του,
μὲ τὸ λεπτό του χέρι.

Καὶ ἦσαν ὅλαι αἱ ἀρχαὶ
καὶ ὅλοι οἱ «ἐν τέλει».
Ὁ Τάσσος ὁ 'Ανάκατος,
ὁ Γιώργης τοῦ Βαγγέλη,
ὁ Κώστας ὁ Σαλεπιτζῆς,
ὁ γυιὸς τοῦ Δημητράκη,
ποὺ παίζει μὲ οὐρὰ Ραμ
καὶ πόκερ μὲ μεράκι.

Ὁ Παῦλος ὁ Ντελῆ-νιαννῆς,
ὁ γυιὸς τοῦ κὺρ-Ἀντρέα,
μὲ τὸν 'Αλάνη, τὸν Χαλβᾶ
καὶ τὴ λοιπὴ παρέα.

Καὶ ἦσαν... ποιὸν νὰ πρωτοπῶ
καὶ νὰ πρωταναφέρω.
Τὸν Τρακατρούκα τὸν γνωστὸ
καὶ τὴν Κυρὰ-Ἀστέρω,
τὸν Νικολέα τὸν ψηλό,
τὸν Νάσο, τ' ἀνταμάκι,
ὅπου ἐνδιαφέρεται
γιὰ κάποιο... βασανάκι,
καὶ διὰ φόνου ἀπειλεῖ
νὰ ἐκλεγῇ ὡς Μίς
ἡ Σοῦσα τοῦ Γκιορχάνογλου,
κι' ἡ κόρη τῆς Μαμῆς !

Ὥρες πολλὲς φαγώθηκαν
ἀκόμα εἰς συζητήσεις,
κι'ἄγριον ξεκοκκάλισμα
τοῦ καθενὸς ζητήματος,
καὶ τόσ' ὡραῖες ἦσαν Μίσς,
ποὺ γίναν κατάχρήσεις,
κι' ἀπ' τὸ κακὸ ἐρράγισε
τὸ πάτωμα τοῦ τμήματος...

Ὁ Τάσσος ὁ 'Ανάκατος

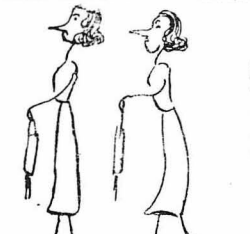

Καὶ ἡ Κική καὶ ἡ Κοκό.

Ὅταν τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς οἱ συλληφθέντες ἀπελύθησαν, μετά... «ὁλονύχτιο σύσκεψη», ὅπως ἔλεγε ὁ κ. Τουλουμοτύρης, ὁ λαὸς ποὺ περίμενε μὲ ἀγωνία τὰ ἀποτελέσματα τῶν Καλλιστείων ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ τμῆμα, πλησίασε τὸν Πρόεδρο τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τὸν ρωτοῦσε μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον :

—Αἴ ! Ὑπάρχουν, λοιπόν, μὶς πολλαὶ ἐδῶ, κύριε Ἐπιθεωρητά ;

—Ἄλλο τίποτε !

Θὰ διασκεδάσατε πολὺ κεῖ μέσα μ' αὐτές ;

—Μὴν τὰ ρωτᾶς !

—Καὶ ἐχόρευψαν αἱ Μίς ;

—Ἐκεῖ μέσα μοναχὰ αὐτὲς χορεύουν !...

—Καὶ θὰ ἐκφέρετε τὴν γνώμην σας διὰ τὴν πιὸ παρουσιάσιμον, βεβαίως ;

—Ἀναμφιβόλως.

—Ἀπεφάνθητε κατὰ πλειοψηφίαν ;

—Παμψηφεί. Γιατὶ δὲν ἔχει ἀντίρρησι κανένας.

—Καὶ ποιὰ Μίς, παρακαλοῦμεν, σᾶς ἔκαμεν ἐντύπωσιν μεγαλειτέραν ;

—Ἐντύπωσιν μεγαλειτέραν, ἀνεξάλειπτον, νὰ λές, μᾶς ἔκαμεν...

Ὅλοι κρεμόντουσαν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κ. Προέδρου μὲ καρδιοχτύπι.

—Ἐντύπωσιν, ποὺ λέτε, συνέχισε ὁ κ. Πρόεδρος, μᾶς ἔκαμε ἡ...

—Ἡ... Ποιά ;

—Ἡ μῦς... Χωροφυλακή !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ὁ Κώστας ὁ Σαλεπιτζῆς

Μῦς... Χωροφυλακή.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Κάποιος Γασκῶνος εὐγενὴς ἐκαυχᾶτο ὅτι δὲν εἶχε μάθει χορό. Κι' ὅταν τὸν ρώτησαν γιὰ τὴν αἰτία, ἀπάντησε:

—Ἅμα ἄρχισε νὰ μὲ μαθαίνη ὁ χοροδιδάσκαλος, θέλησε νὰ μὲ διδάξη τὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω, ἀλλὰ ἐγὼ σταμάτησα ἀμέτως. Γιατὶ δὲν θὰ ἀνεχόμοιν νὰ μοῦ ποῦν ὅτι... ὑποχώρησα στὴ ζωή μου, ἔστω καὶ κατὰ ἕνα βῆμα !

* * *

Ὁ δοῦξ ντὲ Βιθών, ὁ ναύαρχος τῆς Γαλλίας, κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσε ἔφιππος κανέναν ποταμὸ ἔλεγε στ' ἀλογό του:

—Δὲν πιστεύω νὰ ἀνεχθῆς νὰ πνιγῆ ἕνας ναύαρχος μέσα στὰ γλυκὰ νερά !...

Κι' ἡ κόρη τῆς Μαμῆς